

Povzetek intervjuja z Etelko Korpič Horvat – Glas Ustave

V pogovoru za podkast Glas ustave je Etelka Korpič Horvat predstavila svojo poklicno pot, razumevanje ustavnosodne funkcije in zlasti svoj pogled na socialno državo, človekovo dostojanstvo ter odgovornost prava do konkretnega človeka. Intervju ni pokazal le njen pravni profil, temveč tudi izrazito osebno občutljivost za družbena vprašanja.

Sogovornica je najprej spregovorila o življenju po upokojitvi. Poudarila je, da mora človek ostati dejaven vse življenje, saj delo in ustvarjanje ohranjata notranjo vitalnost. Posebno mesto ima zanjo sodelovanje pri obnovi rojstne hiše Ferija Lainščka na Goričkem, kjer vidi priložnost za kulturno oživljanje prostora, povezovanje lokalnega okolja ter ohranjanje prekmurske in porabske ustvarjalnosti. Tudi pri organizaciji likovne kolonije jo vodi želja, da bi kulturno delo povezovalo ljudi, mlade in širšo skupnost.

V osrednjem delu intervjuja je spregovorila o Ustavnem sodišču. Meni, da je za kakovost njegovega dela pomembno, da ga ne sestavljajo le profesorji in sodniki iz osrednjih institucij, temveč tudi ljudje iz različnih regij in iz pravne prakse. Taka raznolikost po njenem bogati presojo, saj poklicne in življenjske izkušnje vplivajo na občutek za pravo in pravičnost. Med pomembnejšimi odločbami iz svojega mandata je poudarila zadevo Titove ceste, pri kateri je bilo po njenem ključno človekovo dostojanstvo. Prav to razume kot eno osrednjih meril ustavnosodne presoje, ki mora veljati na vseh pravnih področjih. Dr. Korpič Horvat je posebej poudarila tudi odločbo o Zakonu za uravnoteženje javnih financ (ZUJF), predvsem glede prisilnega upokojevanja in diskriminacije zaradi starosti. Kritična je bila do hitrega sprejemanja obsežnih zakonov brez zadostnega premisleka o njihovih posledicah za ljudi. Sama je tudi kot ustavna sodnica vedno razmišljala o tem, kako bodo odločitve vplivale na življenje posameznikov. Zato jo motijo tudi nenehne pokojninske reforme, ki slabijo zaupanje v pravo. Ko se z večino ni strinjala, je pisala ločena mnenja; pri eni pokojninski zadevi je bilo prav njeno ločeno mnenje pozneje povod za zakonski popravek, kar razume kot pomemben dokaz, da lahko tudi manjšinski glas vpliva na razvoj prava.

V zadnjem delu je sogovornica poudarila, da Slovenija načelo socialne države uresničuje razmeroma dobro, vendar ne dovolj. Nedopustno se ji zdi, da v družbi kljub splošnemu blagostanju ostajajo revščina, stanovanjska in energetska stiska ter socialna izključenost. Prepričana je, da prav v revščini človekovo dostojanstvo najbolj trpi. Hkrati je zavrnila misel, da socialna država zmanjšuje motivacijo za delo: delo ostaja vrednota, toda ljudje so zanj resnično motivirani takrat, ko so spoštovani, ko imajo dostojne pogoje in ko jim delovno okolje omogoča občutek smisla in pripadnosti.

Zapisal: Dean Zagorac